

SEPTEMBER 1955

Veien til fjell og skog

I september 1955 ble det femte nordiske reiselivsstevne holdt på Lillehammer. Statsminister Gerhardsen talte ved åpningen av stevnet, og han så det som en av de gledeligste ting som har skjedd i åra etter krigen at vi har fått et så stort oppsving i reisetrafikken. Skal en reise er det naturlig å begynne i sitt eget land. Han fortsatte:

Først når vi kjenner vårt eget land og vårt eget folk, vil vi ha fullt utbytte av å reise i andre land. Det er neppe noe som i den grad utvider vår horisont som det å lære andre land og folk å kjenne. Det kan rydde vekk sneversyn og misforståelser, og det kan sette oss i stand til å se med større toleranse på medmennesker både i eget og andre land. Dermed kan reisetrafikken bidra til å bryte ned de skranker som dømmesyke og selvrettferdighet ofte reiser mellom folkene.

Den veldige øking i reisetrafikken mellom de nordiske land etter krigen er særlig oppmuntrende. Den utveksling av meninger og idéer som reisetrafikken fører med seg, bidrar til å knytte de nordiske land stadig fastere sammen, og den skaper muligheter for stadig større forståelse og samarbeid over landegrensene.

Det som er særlig gledelig, er at nye lag av folket i voksende utstrekning kommer med i reisetrafikken. Det er på dette område skjedd en sosial

utjamning av langt større rekkevidde enn mange aner. Det har da også ført til en demokratisering av reiselivet som kommer til å få betydning på mange områder. Dette at folk kommer ut fra sitt eget miljø og møter nye miljøer, nye mennesker, nye skikker og seder, det er utviklende i beste forstand.

Det skaper også større forståelse mellom land og by og mellom de forskjellige lag av folket.

Men ennå er det nok mange som ikke kommer ut. De som bor i de sentrale delene av landene våre, vil alltid ha de beste mulighetene for å komme med i organisert reiseliv. Men vi må ikke glemme de mange som bor i utkantene. De som opplever turistene, men som selv sjelden eller aldri reiser. Vi må huske på at f. eks. jordbruksbefolkningen og en stor del av fiskeribefolkningen ofte har behov for andre opplegg til reiseruter og for andre reisetider enn folk flest i andre yrker.

Jeg vet ikke om dette ligger utenfor oppgaven for reiselivsorganisasjonene, men jeg skulle ønske at de under sitt arbeid også vil tenke litt på dem som helst vil unngå landeveiene og de vanlige hotellene. Vi har i våre land store herlige fjellvidder, og vi har skoger og heier. Prøv å legge forholdene slik til rette at flere mennesker finner veien til fjellene og skogene. Det er nok det fineste vi har å by menneskene — både våre egne og de som kommer utenfra.